

Marcus 6:21

“en als er een welgelegen dag gekomen was....”

1 de dag van hun leven a) voor Herodes b) voor Salome

2 de dag van zijn sterven voor Johannes de Doper

Gemeente,

De preek is eigenlijk heel snel samen te vatten. Dan stellen we de vraag: voor wie was het de beste dag?

Voor Herodes? Want voor hem was het zijn verjaardag. Sommigen houden het erop dat het zijn 50e verjaardag is geweest. Groot feest, veel genodigden, drank en blijdschap.

Voor Salomé? Voor haar is het een feestdag. Ze mag optreden voor het eerst haar leven en breekt helemaal door. Ze zal ongeveer 15 zijn geweest. Zoveel ogen kijken naar haar en vinden het geweldig. Ze is bekend, beroemd geworden.

Of voor Johannes de Doper? Het is zijn sterfdag. Hij zal 30 geweest zijn. Vanuit een donkere gevangenis wordt hij binnengehaald in het eeuwige licht. Voor wie was het de beste dag?

‘k Denk dat we het natuurlijk wel weten. Voor Johannes de Doper was het toch de beste dag. Hij was het langst en meest gelukkig.

Wonderlijk: een verjaardag op je 50^e, een feestdag op je 15^e, een sterfdag op je 30^e. Wonderlijk dat dan toch dat laatste het beste kan zijn. Dat is samenvatting van de preek. En daar zitten hele diepe lessen in.

Op de achtergrond van wat hier gebeurd staat de vrouw, de tweede vrouw van Herodes. Herodias heet ze. Ze was eerst getrouwd met een halfbroer van Herodes, die Filippus heette. Die, net als zijn halfbroer, ook koning was over een stukje van het Romeinse rijk. Maar die Filippus was een milde man die dat ook wel best vond. Die geen ambitie had om hogerop te komen en andere rijkjes te veroveren of koningen te verslaan om zo zelf wat groter en machtiger te worden. En na een aantal jaren heeft Herodias dat wel door: met deze man hoef ik niet op meer luxe of aanzien te rekenen in de toekomst. Daar is hij veel te beschaafd en fatsoenlijk voor. En daarom is blij dat er een andere kans komt. Dat ze een aanzoek krijgt van Herodes. Die man heeft heel wat meer in zijn mars en wil daar als het moet ook vuile handen voor maken en geweld gebruiken. En ze trouwt met hem. Op hoop van meer en hogerop. En dat zou er ook vast van komen als.....als Herodes maar niet zo gevoelig zou zijn voor die profeet. Die Johannes heet, bijgenaamd de Doper. Die heeft gezegd dat hun huwelijk in Gods oog verboden is. En dat laat Herodes toch niet los. Hij blijft wat rekening houden met wat die man zegt en maakt dan weer bezwaren als zij plannen heeft. En daarom moet die man weg. En

Herodias aast op een mogelijkheid om daar wat aan te doen. Die profeet moet verdwijnen, maar wanneer kan ze dat voor elkaar krijgen?

Herodias wil van het ten diepste van het Woord af. Want dat dwarsboomt haar in haar plannen. En daarom staat ze voor niks. Moet desnoods Johannes uit de weg geruimd worden. En nog steeds vindt het plaats. Is er vervolging omdat het woord niet geduld word en niet mag klinken. Als we dan vragen wie er ten diepste achterzit, is het antwoord niet moeilijk. De duivel. Let daarop: satan wil het Woord weghebben, 't zwijgen opleggen. Dat kan hij doen door het Woord tot zwijgen te brengen. Niet meer te laten klinken. In overheidsgebouwen, in besturen: het Woord niet meer openen. In mensenlevens: het Woord dicht laten blijven. Zo druk, zo ongeregeld als het leven is, het komt er niet meer van om het Woord elke dag te openen. Hoogste alarmfase! Of hij doet het door onze oren, ons geweten dicht te stoppen. Dan klinkt het Woord wel, maar we horen het niet. Omdat we het niet willen horen. En ons geweten zo vastgeroest is dat het niet meer losgerukt word. Het waait allemaal over ons heen zonder enige onrust teweeg te brengen. Hoogste alarmfase.

1 de dag van hun leven a) voor Herodes

En dan komt die kans voor Herodias. Haar man is jarig. Laat het zijn 50^e zijn geweest. Allerlei hoogwaardigheidsbekleders zijn uitgenodigd. We zouden zeggen: hoge ambtenaren van ministeries, invloedrijke directeuren uit de zakenwereld, buitenlandse premiers en prinses. Een groots festijn met ontvangst, rondleidingen, maaltijden. De dag van zijn leven.

Maar ondertussen is deze Herodes een verscheurd mens. Want hij zit er maar mee. Hij heeft een rijke, knappe vrouw getrouwd, met wie hij zich gelukkig voelt. Of zou kunnen voelen. Maar hij heeft ook een profeet in gevangenschap. Van wie hij aanvoelt dat het een rechtvaardig en heilig man is, vers 20. En daarom houdt hij hem in waarde, in ere. En voor veel dingen die hij wil gaan doen vraagt hij hem om raad. Het oordeel van de profeet weegt hem zwaar. Hij hoort hem gaarne, graag. Hij durft daar niet tegenin te gaan. Maar zijn vrouw Herodias is hem ook wat waard. Hij zou ze allebei te vriend willen houden: Johannes omdat hij een profeet is en Herodias omdat het zijn vrouw is. En hij zwalkt wat tussen die twee in. Hij luistert eens naar Johannes en hij doet weer iets voor Herodias en wil haar ook niet kwijt. Maar Herodes zou natuurlijk moeten kiezen. Herodias duldt niet dat hij Johannes laat komen, Johannes duldt niet dat hij Herodias blijft houden. Hij moet kiezen, maar hij kan dat niet, hij wil dat niet. En hij stelt het maar uit. Al een hele tijd. Maar dat voelt niet lekker.

Maar kom op, nu is het eerst feest. De dag van zijn leven, zijn 50e verjaardag. Even niet moeilijk doen en niet aan denken, maar gewoon ervan genieten, zo'n dag beleef je maar één keer, dus nu moet hij er genieten.

Gemeente, zou dat nog vóórkomen? Dat je de echte keuze voor je uitschuift. Aan de ene kant ben je zeker niet los van de Bijbel, praat daar over en gaat best graag naar de kerk. En je hebt best respect voor echt gelovige mensen. Maar aan de andere kant is er iets of iemand in je leven die er niet zo zou mogen zijn, die een afgod is. Dat kan dus ook je relatie zijn, maar ook je manier van omgaan met sport, je werk, de media. Je gebruikt er misschien het woordje 'eigenlijk' voor: eigenlijk zou het niet kunnen ja. Maar je wilt er niet mee breken. Je hinkt op twee gedachten. Misschien speelt dat wel heel erg mee waarom dat je geen belijdenis doet. Omdat je voelt dat dan je leven anders zou moeten zijn, of is dat de reden waarom je niet aan het Heilig Avondmaal gaat. Want zo kan dat niet. Of misschien doe je wel belijdenis of ga je wel ten avondmaal, maar je leven is gedeeld. Je probeert én én vast te houden wat óf óf is. En soms denk je: nou gewoon een niet aan denken, maar gewoon het leven in en ervan genieten. Eerst mijn verjaardag, of dat jubileum, of mijn vakantie.

Gemeente, de HEERE vraagt een radicale keuze! Geef mij uw hart. En dat is heel je leven in alle opzichten. Want het is zo gevaarlijk om zo'n half half leven vol te houden. Want dat spoor wordt steeds dieper. Als een fiets in de modder, hoe langer je erin fietst, hoe dieper je erin zakt, hoe moeilijker eruit te trekken.

Toen kwam Herodes ineens voor het blok te staan. Herodias sloeg toe. En toen wist hij: ik had eerder moeten kiezen, ik had het zover niet moeten laten komen, nu ben ik in de fuik gezwommen. Want ja, als ik nou 'nee' zeg tegen mijn vrouw, met al die mensen om me heen en nadat ik heb beloofd dat ik alles wil geven Later kwam er oorlog met de familie van Herodias, werd hij door de keizer verbannen naar de bergen en is in eenzaamheid gestorven. En als dat alles nog maar geweest was.... Zou hij ooit nog een goed geweten voor God gekregen hebben?

Gemeente, heden zo gij Zijn stem hoort, verhardt u niet maar laat u leiden.

De dag van hun leven b) voor Salome

En dan nog iemand die de dag van haar leven heeft: Salomé. Dochter uit het eerste huwelijk van haar moeder Herodias. Ze zal een jaar of 15 zijn geweest. Wat een voorbeeld heeft ze gehad. Als je met je man niet hoog genoeg komt, dan wissel je hem in voor een ander. Zo is ze

meegegaan naar het paleis van Herodes. En nu is ze 15 en komt de dag van haar leven. Ze mag dansen voor een gezelschap hoge invloedrijke mannen. En in één keer weet iedereen wie ze is en wordt ze beroemd. Ze behaagt aan Herodes en de andere aanwezigen. Die mannen zullen heus niet met hun ogen dicht gezeten hebben, toch? En ze breekt helemaal door. Een jaar later trouwt ze met een broer van haar moeder en wordt ze koningin. Een feestdag. Ze wordt ontdekt en breekt door! We zouden zeggen: ze wint een miss-verkiezing en krijgt een filmrol of wordt zangeres of presentatrice van BNN. Maar...hoe zou het met haar ziel zijn? Hadden mensen daar aandacht voor? Zou ze daar zelf aandacht en zorg voor hebben gehad? Zou die gered zijn en bekend bij de HEERE?

Dat lijkt heel wat, is het niet? Je etaleren, bekend worden. Wat kan dat trekken om daarvoor te oefenen, je daarvoor op te maken. Daarover te lezen, te kijken naar andere mensen die het gemaakt hebben. Beroemdheden op hun gebied. Medaillewinnaars en schoonheden. Op zich, als je zo'n moeder als voorbeeld hebt ook niet zo verwonderlijk dat ze hiervoor is gegaan. Als ouders zulk voorbeeld geven. Als ouders hogerop willen komen, meer en meer bovenaan in het vaandel staat, als ouders meer weten van de groten der wereld, dan van de martelaren van de Kerk, als je vader je als je 5 bent al een shirtje van Ronaldinho aan laat trekken... Wat leven wij voor, welke richting stuwen we onze kinderen op?

Hoe staat het eigenlijk met ons? Trainen/oefenen voor onze sport of oefenen in godzaligheid door een goed boek te lezen; waar gaat ons hart naar uit? Tijd besteden aan je uiterlijk met je ogen open voor de spiegel of aan je innerlijk met je ogen dicht voor je bed geknield. En dan word je meegetrokken. Steeds hoger en beter en de weg terug word steeds moeilijker.

De HEERE zegt: mijn zoon, dochter, geef Mij uw hart. Ik heb er heil voor en zaligheid. Zoek toch de HEERE en leef, leef echt en eeuwig.

Het was een feestdag voor Salomé, 1 jaar later werd ze koningin, en verder weten we niks van haar. Zo gaat dat, beroemdheid is van korte duur. Tien jaar later weet nauwelijks iemand nog je naam, en zelf....Salomé had een feestdag, maar te vrezen is dat ze op het feest, de bruiloft van het Lam ontbroken heeft..... Het is zo gevaarlijk en dwaas om te leven voor de dingen van de wereld.

Als men het ons vraagt: de dag van je leven? Wat zeggen wij dan? De dag, of de tijd, periode van mijn leven? Ja, toen ik voor eerst Jezus in de armen viel, toen ik voor het eerst ten avondmaal mocht gaan, de HEERE zei: Ik ben uw Heil alleen, de eerste keer of de laatste keer van ons leven. Dat is de dag van mijn leven? Weten we daarvan?

2 de dag van zij sterven: Johannes de Doper.

En dan Johannes de Doper en zijn sterfdag. We zien zijn leven nog eens voor ons. Hij zal zijn eerste levensjaren bij zijn oude vader en moeder Zacharias en Elisabeth hebben doorgebracht Daarna op zijn 10^e of 15^e de woestijn in zijn gegaan. Daar 10 – 20 jaar in isolement geleefd. Nooit tot een huwelijk gekomen. Toen op zijn 30^e aan half jaar opgetreden als profeet, heraut. En toen in de gevangenis gezet, een half jaar of zo. Waar

hij in een diepe crisis van vertwijfeling terecht kwam. En toen hij zal 31 zijn geweest ging op dag de celdeur open en werd meegenomen en onthoofd. Wat een leven. Pelgrims hebben allemaal hun kruis. Als je zo'n advertentie zet: menselijk bezien, maar dat doen we van nature ook: 'we vragen iemand die 15 jaar in isolement een opleiding volgt, een jaar in dienst komt en dan een half jaar gevangenis en dan gedood.' Je zult niet veel sollicitaties krijgen. Menselijk bezien. Maar Paulus zegt ergens in II Corinthe 4. Omdat wij niet aanmerken de dingen die men ziet, maar die men niet ziet; want de dingen die men ziet zijn tijdelijk, maar de dingen die men niet ziet zijn eeuwig. En wij weten dat onze lichte verdrukking die zeer haast voorbijgaat ons werkt een gans zeer uitnemend eeuwig gewicht der heerlijkheid. Zijn sterfdag is de dag van zijn leven. Zijn zeer lichte verdrukking komt ten einde een gans zeer uitnemend gewicht van heerlijkheid begint. De dag van zijn leven.

We zeiden: op de achtergrond van dit gebeuren staat Herodias en achter haar de duivel. Maar we moeten en mogen dat toch dieper zien. Want het was, staat er, een welgelegen dag. Op een andere plaats in de Bijbel is het vertaald met: ter bekwamer tijd. Bekwaam in de ogen van God. Ten diepste is Hij het die deze dag bepaald heeft. En die op deze dag Johannes de Doper af laat lossen van zijn aardse post. Want het is nu de tijd dat de heraut moet wijken om de Koning Zelf in het volle licht te laten komen. Want anders zou hij toch nog de aandacht afleiden. Daarom wordt het ook maar terloops verteld. Want Marcus is aan het vertellen over Jezus. Hij treedt meer en meer op, Zijn Naam wordt steeds bekender. En dan zegt Herodes. Hij is vast Johannes de Doper die uit de doden is teruggekeerd. En het is alsof Marcus dan denkt, o maar dit begrijpen mij lezers natuurlijk niet. Johannes de Doper die is opgewekt? Is hij gestorven dan.... Ja, inderdaad, dat moet ik dan toch ook nog even opschrijven anders begrijpt niemand het. Zo wordt als terloops over Johannes' dood verteld. Helemaal in dienst van Koning Jezus. In zijn leven en in zijn sterven. Zo bepaald God zijn leven en sterven zo, dat het Jezus centraal stelt. En dan kan Hij de één een lang leven geven van dienen, de ander een kort leven, de één mag dienen door grote taken te verrichten, de ander door veel te lijden en niets te kunnen doen. Maar elk van Zijn volgelingen wordt geleid volgens dat principe: om alle licht op Jezus te laten vallen. En daarom is het nu Johannes' tijd om weggenomen te worden. Opdat Zijn Naam alle eer ontvangt. Daarvoor wil Hij ons leven hebben. Mag Ik uw leven daarvoor hebben? Voor de eer van Mijn Zoon. Geef Mij uw hart.

Dan is er nog iets wat hierin meespeelt. De dood van Johannes is tegelijk een voorteken voor Jezus' Zelf. Als Herodes de voorloper zo

behandeld, dan hoeft de Koning Zelf niet op beter te rekenen. En inderdaad Herodes heeft ook Jezus bespot en teruggestuurd naar Pilatus om Hem te laten veroordelen en doden. Als Johannes dat lot treft, zal het voor Jezus niet anders zijn. Als de eerste militair die in vijandelijk gebied landt wordt doodgeschoten dan weet de 2 e ook waar hij aan toe kan zijn...En toch is Jezus doorgegaan. Is Hij het pad blijven lopen van de Schrift. De wil van de Vader blijven volbrengen. Volkomen gehoorzaam, nie teruggedeinsd, maar gewillig en gehoorzaam om Zijn leven te geven. En zo is Hij de Leidsman en voleinder des geloofs. De Veroorzaker en Voltooier van het geloof. Hij staat al op het strand door de branding heen en Hij trekt al de Zijnen er ook doorheen. Hij trekt erdoor. Hoe zwak ze in zichzelf ook zijn. Als je jezelf leert kennen en zegt: mijn hart is net zo als dat hart van Herodes, zo geneigd om niet alles voor Hem op te geven en over te houden, om iets vast te willen houden wat niet kan, maar me zo na aan mijn hart ligt. Als je jezelf leert kennen en zegt: mijn hart is net als dat van Salomé: zo gericht op aards genot en geluk, zucht naar hoge dingen en roem en eer. Maar Hij is de Voleinder des geloofs. Hij trekt er je doorheen. Hij doet volharden. Tot het einde. Onder het kruis. Al degenen die zeggen en belijden: ik haal het niet, ik kan het niet aan, het is te zwaar voor mij....Hij doet het en voedt het. Hoe? Door te laten zien op Zijn weg. Zijn weg door Gethsemané naar Golgotha, naar het graf. Zien op Zijn weg. Zijn bloeddruppels, Zijn striemen, Zijn nederdaling, Zijn lijden, Zijn vloek, Zijn opstanding, Zijn heerlijkheid. Als ik naar het kruis mij richt valt mijn eigen last mij licht. Zo haalt Hij je erdoorheen.

En Hij leert ons bezien zoals Paulus zei: op de dingen die men niet ziet. Dan zien we in de juiste verhouding: tijd en eeuwigheid. Als je een Teil water hebt en je ziet in de verte de zee, de oceaan liggen. Dan is dat teiltje heel groot en vol, je drinkt het niet zomaar leef, en die oceaan is een heel smal lintje in de verte. Maar als je op het strand bent, dan zie je dat teiltje als een klein beetje en de oceaan als een eindeloze vlakte, zonder horizon zover je ziet. Daar kunnen we 100.000 teiltjes in en uit. Tijd en eeuwigheid. Als je in het leven staat, dan lijkt dit leven lang en zwaar soms, en de eeuwigheid een kleine glimp in de verte. Maar als je op de stranden der eeuwigheid bent dan zie je dit leven zo kort en de oceaan der eeuwigheid zo lang, zo eindeloos. De vreugde van de wereld en de eeuwigheid. Als je je daarop verkijkt, en de wereld van dit leven kiest en straks op de stranden der eeuwigheid echt ziet hoe het ligt: dan is het vreselijk.... De dag van je sterven: begin van eindeloze pijn. Eindeloos verderf en rampzaligheid en pijn en wroeging, voor zo'n klein beetje. Voor zo'n kort stukje hier op aarde. Ik heb er je niet voor over zegt de Heere, geef Mij je hart.

Maar als je het zien mag zoals het is: dit leven zo kort, een teiltje in vergelijking met de eeuwigheid. Het lijkt zo lang, zo zwaar, kruisdragen, lijden, verdrukt worden. Maar op de stranden der eeuwigheid ligt het zo anders: een gans zeer uitnemend eeuwig gewicht der heerlijkheid. Het is het waard, meer dan waard. Toen Johannes de celdeur uitgehaald werd en de heerlijkheid inging, toen, toen was het waar wat van de Messias was voorgezegd: dat Hij komen zou om gevangenen vrijlating, loslating te geven. Johannes wordt toch bevrijd, verlost. Anders dan hij eerst gehoopt had, maar toch, maar rijker. Want ten diepste was Johannes gevangenen en niet alleen hij, in andere banden. Banden van pijn en lijden, van zonde en ellendigheid en inwonend verderf, van aanvechting en bestrijding. En je komt er niet los van. Ze houden je vast op aarde. Het elastiek kan wat uitrekken, maar los gaat het niet, zolang je op aarde bent, je blijft gevangen in banden van pijn, zondige natuur en bestrijding. Maar toen, toen werd hij vrijgelaten. Toen brak het elastiek en kon hij naar de volmaaktheid toe. Los van zonde en pijn, van inwonend verderf en aanvechting. Voor eeuwig vrij.

Zijn er gevangenen in de kerk? Geboeid en maar niet los kunnen komen, niet daar kunnen komen waar ze zo graag zou willen? Niet en nooit God zo kunnen dienen en ervaren als je zou wensen?

En Johannes mag nog voor zijn Meester de heerlijkheid in. Voor zijn Meester uit, ook in dit opzicht. Hij mag linea recta naar de heerlijkheid. Op kosten van zijn Meester. Want zijn Meester zal niet linea recta, de kortste weg nemen, maar voor Hem is de weg eerst naar Getsemane, naar Golgotha, naar het kruis, naar de nederdaling ter hel. Zo is Zijn weg naar de heerlijkheid. Om de kosten voor Johannes en al de Zijnen te voldoen. Opdat zij allen zullen zijn waar Hij is. Vrijgelaten, volkomen verlost. En vanaf de stranden der eeuwigheid roepen zij ons allen toe: het zal u niet berouwen de keus van 't smalle pad, wij zullen Hem aanschouwen die ons heeft liefgehad. Op weg naar de dag van je leven: je sterfdag. Voor eeuwig vrij!

Amen